

Straffemiddel. Naar vi nu ikke have foreslaaet at optage dette i § 18, saa hænger dette sammen med Lovforslagets hele Affattelse; der gives nemlig ingen Paragraf i det almindelige Kapitel om Straffe, der udtaler den Regel, at Straffemidlet alene skal kunne anvendes efter Krigsrettsdom eller alene som arbitrært Straffemiddel, det er derimod den Paragraf, der handler om disciplinære Straffe, der bestemmer, hvilke af disse Straffe fra det almindelige Straffekapitel der kan anvendes som arbitrært Straffemiddel, og vi have derfor troet, at en Ændring der kunde være paa sin Plads. I Forbindelse med dette Ændringsforslag under Nr. 3, om at denne lille Paksus: „Simpel Arrest i Bøien anvendes alene uden Dom“ skal udgaa, staar nemlig — hvad jeg tror med den høitærede Formands Tilladelse allerede nu at turde bemærke — det lille Ændringsforslag under Nr. 18 til § 199, hvor vi have foreslaaet, at „Arrest i Bøien“ rettes til „simpel Arrest i Bøien“, hvorved streng Arrest i Bøien udelukkes fra de arbitrære Straffemidler. — Ændringsforslagene til §§ 20, 24 og 25 skal jeg tage under Et, de ere nemlig alle saa at sige af et identiff Indhold. Lovforslaget foreskriver i § 20, hvorledes den Person, der ombord i et Skib er dømt til mørk Arrest, skal behandles under Mellemfristerne, og der siges da, at han skal sættes paa fri Fod under Opsigt. Efter hvad Udvalget fra Søhændiges Side har erfaret, vil denne Regel trænge til nogen Begrændsning. Det skal nemlig undertiden være Tilfældet, at der er forvorne Individuer, som man vanskelig tør sætte paa fri Fod i Mellemfristerne, og som man derfor nu til dags sætter i Bøie paa Dækket under Opsigt, og vi have heller ikke set, at der kunde være Noget at indvende imod at tilstede, at man, naar Mellemfristerne indtræde, og man ikke tør sætte saadanne Personer paa fri Fod, saa sætter dem under Baretægtsarrest, det vil sige anvender Bøien. Ganste det Samme er det, vi foreslaa til de to følgende Paragrafer, §§ 24 og 25, som omhandle Fængsel paa Vand og Brød og strengt Fængsel paa Vand og Brød, og hvorledes der skal forholdes med de Domsældte i

Mellemfristerne mellem disse Straffe. Der findes i disse Paragrafer en ganske lignende Bestemmelse om, at de Paagældende skulle sættes paa fri Fod; men Udvalget foreslaar, at, hvis Omstændighederne ikke tillade at gjøre det, saa skulle de behandles som Baretægtsarrestanter, det vil sige: Bøien kan anvendes. — Det næste Forslag er det, der er stillet under Nr. 8 til § 33. Denne Paragraf foreskriver, at, naar Noget under en Tjenestetid, til hvilken han er indfaldt for sin Uddannelses eller Dvælses Skyld, har hendsiddet i Fængsel til Afsoning af Straf i længere Tid end 10 Dage, kan han holdes inde til Tjeneste osv. Udvalget foreslaar at sige: saa skal han holdes inde til Tjeneste, dog saaledes, at det maa staa de militære Ministerier aabent at kunne tage den Beslutning, at han skal hjemsendes. Det forekommer Udvalget at være ganske i sin Orden, at den, der ved egen Udsærd har foraarsaget, at Tjenestetiden ikke har kunnet have sin fulde Virksomhed for ham, maa blive inde til Tjeneste. Naar vi have foreslaaet, at det imidlertid skal staa Ministeriet aabent at kunne hjemsende ham, saa have vi fundet en fuldstændig Analogi derfor i § 36, hvor der findes en ganske lignende Bestemmelse for den, der er dømt til Embeds eller Bestillings Fortabelse; er han værnepligtig, skal han afgive sin Værnepligt, men det staa Ministeriet aabent at hjemsende ham. — Jeg skal derefter gaa over til at omtale Ændringsforslaget under Nr. 9 til § 38. Denne Paragraf foreskriver, at Embeds eller Bestillings Fortabelse ikke skal udelukke den Paagældende fra atter som en anden Menig at kunne forfremmes, naar han ikke er dømt for en Forbrydelse, der i den offentlige Mening betragtes som værende, og han i Krig har udmærket sig ved tapper Daad. Vi foreslaa ved Siden deraf at optage Udgang for den Paagældende til atter at rehabiliteres, atter at forfremmes, naar han i det Mindste i eet Aar har vist en rosværdig Færd. I saa Henseende følge vi blot Udkastet fra ifjor; det indeholder en saadan Bestemmelse, og Udvalget har ikke set tilstrækkelig Grund til at forlade denne. Det kan dog vel ikke negtes, at den Paagældende, ved Siden af at udmærke sig ved tap-